

[Rytter.]

lovforslag til Behandling her, enten fremsat af den nuværende højtærede Formand i dette høje Ting som Justitsminister eller senere fremsat af mig, og de er altid blevet gennemført med fuld Tilslutning fra alle Partiers Side. Derfor er det mig en Sorg, at vi ikke kan blive ved paa den Maade.

Justitsministeren (Steincke): Jeg kan slutte mig til den ærede Ordførers (Ingeborg Hansen) Fremstilling af Forholdene, saaledes som de foreligger efter Udvalgsbehandlingen og Betænkningens Afgivelse, og skal til det ærede 13de tingvalgte Medlem (Rytter) sige, at jeg forstaaer ikke, hvorfor det ærede Medlem lægger Sagen om i det Plan, han gør, hvis han ikke er i Besiddelse af en Mistænksomhed, som aldeles ikke forekommer mig sagligt begrundet. Han siger, at der her sker et skarpt Brud med hidtil anerkendte Principper. Hvorfor bruger det ærede Medlem et saa stærkt Udtryk, naar han derefter accepterer dette skarpe Brud med de hidtil anerkendte Principper paa samtlige Omraader undtagen med Hensyn til Psykopater i højere Grad? Det er en Betegnelse, som det ærede Medlem ganske vist ikke brugte. Han talte ustandselig om Psykopater, medens Lovforslaget netop udtrykkeligt taler om Psykopater i højere Grad for at tilkendegive, at det er forholdsvis sjældne Tilfælde, man kan gribe ind i.

Jeg nævnte før Udtrykket Mistænksomhed, og det fremgaar af Mindretallets Betænkning, at man har en eller anden bestemt Plan med at udtrykke sig paa den Maade, som man gør. Der staar „selvfølgelig bortset fra Tyskland“ og senere, at Mindretallet frygter, at dette er et første Skridt paa Vejen til Tvangssterilisation. Som om Regeringsforslaget og Flertallets Standpunkt overhovedet havde noget at gøre med, hvad man vedtager eller har vedtaget i Tyskland. Som ingen bedre ved end det ærede Medlem — eller i hvert Fald burde vide —, er disse almindelige Arvelighedsspørgsmaal, racehygiejniske Drøftelser, af langt ældre Dato end den tyske Lovgivning, og Lovforslaget er fremsat efter Indstilling af Retslægeraadet med Tilslutning af de sagkyndige inden for Sindssygehospitalsplejen og inden for Aandssvageplejen. Jeg har intet Kendskab til, hvorvidt disse anerkendte Videnskabsmænd i mindste Maade er paavirket af den tyske Lovgivning, som i alt Fald er af saa ny Dato, at de Herrers Opfattelse paa dette Omraade formentlig er grundlagt længe, længe før. Hvad skal den Mistænke-

liggørelse til? Jeg ser ikke nogen som helst Grund til, at den danske Regering eller den danske Rigsdag skulde hente Forbilleder i tysk Lovgivning, endsiige skulde paatænke andet med Hensyn til Tvangssterilisation, end man har i Forvejen. Jeg har aldrig nogen Sinde tænkt paa, at disse Lovregler skulde føre til Tvangssterilisation, og jeg maa ligeledes tilbagevise Bemærkningerne om, at naar den tyske Lovgivning har taget døde, blinde og talelidende med, er det af Hensyn hertil, man ogsaa har diskuteret dette Problem herhjemme. Naturligvis har man diskuteret det, fordi man fra videnskabelig Side har nævnt de forskellige Tilfælde af Defekter og Abnormiteter, hvor der kunde være Tale om at gribe ind ved en Ægteskabslovgivning. Man er, som det vides, fra Retslægeraadets Side gaaet videre, end Socialministeriet og Justitsministeriet mente, man kunde og burde gaa. Jeg ser ikke, at det ene eller det andet Standpunkt har noget med tysk Lovgivning at gøre.

Med Hensyn til Psykopaterne vilde jeg ikke være meget uenig med det ærede 13de tingvalgte Medlem, hvis det virkelig i Praxis kom til at foregaa saaledes, som han skildrede med alle Tegn paa Rædsel; men der er her, som jeg sagde, kun Tale om Psykopater i højere Grad, og der vil, som det blev fremhævet af Professor Helweg under de Forhandlinger, jeg ogsaa deltog i i Udvalget, kun kunne blive Tale om Indgreb i forholdsvis faa Tilfælde. I Praxis vilde Indsigelsen — det har det ærede Medlem Ret i — sikkert her, hvor det drejer sig om Psykopater i højere Grad, i Modsætning til, hvor det drejer sig om aandssvage, udgaa fra de nærmeste. Deraf følger dog ikke, at man vil udsætte sig for alle de Rædsler, det ærede Medlem fremhævede. Jeg tror, der vil blive Tale om forholdsvis faa Indgreb, fordi der er en vis Usikkerhed paa dette Omraade, men jeg tror slet ikke, det ærede Medlem vil faa Ret i, at hvis det viser sig, at der ikke bliver saa forfærdelig mange Indgreb med Hensyn til Psykopater i højere Grad, vil man sige: Dette her har ikke vist sig særlig virkningsfuldt; nu maa vi gaa over til Tvangssterilisation. I hvert Fald vilde jeg ikke sige det, hvis jeg var Justitsminister til den Tid, det er en Betragtningssmaade, jeg ikke hidtil har haft. Jeg synes derfor heller ikke, der er Grund til at foregøgle det høje Ting eller Befolkningen saadanne Skræmmebilleder. Det er rigtigt, som det ærede 13de tingvalgte Medlem sagde, at der ikke ved Psykopater i og for sig er Tale om Forbrydere. Jeg ved ikke, hvorfor det ærede Medlem fremhævede det i saa stærk Grad. Det er vel ikke hans